

– Un centimetru la stânga... acum, un centimetru la dreapta... asta e, aproape perfect! Gata! Un pas mic pentru un om, un salt uriaș pentru cineva care vrea să se uite pe furiș la emisunea

☆ BĂTĂLIGHEDONUL ☆
☆ ÎNFRÂNGEREA FINALĂ ☆

folosind amplificatorul de semnal al vecinilor!
a exclamat Freddy încântat.

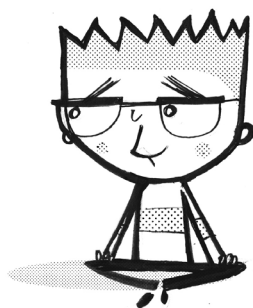
– În sfârșit, putem urmări finala dintre Bill „Zdrobește-Oase“ și Derek „Setosul-de-Sânge“.

– Păi... **tu** poți. **Eu** nu văd nimic de aici, de sus.

Acolo, stând pe un scaun, ținând în mână un con argintiu și purtând pe cap o strecurătoare, se bățâia Sal, cel mai bun prieten al lui Freddy.

– Ți-am explicat doar: cineva trebuie să țină antena de satelit îndreptată către amplificatorul vecinului. Este singura metodă prin care am putea urmări marea bătălie. Tu ai pierdut la jocul de hârtie-foarfecă-piatră, așa că nu te mai văicări.

– Nu este o antenă de satelit, este conul pe care câinele tău a trebuit să-l poarte în jurul capului atunci când i s-au tăiat momițele. Doar că acum conul este învelit în staniol, a protestat Sal.

Atât Freddy, cât și Sal s-au uitat la câine. Acesta a slobozit un suspin, apoi s-a culcat la loc.

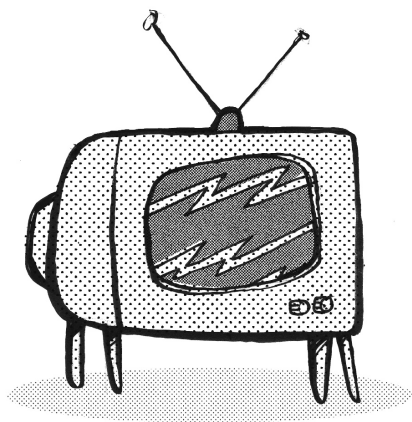
– Relaxează-te. Tu vei prelua prima oră, iar eu pe a doua.

– ADICĂ VA TREBUI SĂ STAU AȘA O ORĂ ÎNCHEIATĂ?! a protestat Sal. Deja nu-mi mai simt buca stângă!

– Doar nu vrei s-o simt eu pentru tine! s-a cutremurat Freddy.

– Nu, ce vreau să spun este că simt așa, ca și cum aș avea niște ace și niște piuneze în ea. E deopotrivă ceva oribil și ciudat de plăcut.

– Puțin mai la stânga, i-a făcut Freddy semn cu mâna, încruntându-se la televizorul care pierduse din nou semnalul.

– Nu cred că e o idee bună..., s-a plâns Sal.

– De ce? l-a întrebat Freddy, uitându-se la ecran.

În momentul în care Sal s-a prăvălit pe podea, întreaga încăpere s-a cutremurat. Strecurătoarea s-a rostogolit o vreme, după care s-a oprit la picioarele lui Freddy.

– Iată de ce, a răspuns Sal, frecându-și scăfârlia.

– Ups! a făcut Freddy. Ia spune: câte degete țin acum în aer?

Sal și-a mijit ochii:

– La care dintre cele patru mâini ale tale ar trebui să mă uit?

– Hmm, poate că am face bine s-o lăsăm baltă, a spus Freddy pe un ton ocrotitor. Oricum a fost o idee proastă.

Acesta nu fusese primul plan prostesc pe care Freddy și Sal îl puseseră vreodată la cale. Mai încercaseră ei să inventeze și „șoseta plutitoare“. Urmele acelei inițiative încă se mai puteau zări pe tavanul din dormitorul lui Freddy. Apoi cei doi băieți au meșterit ceva la mașina de spălat, intenționând să o transforme într-un uriaș agregat de fabricat vată de zahăr. Așa ajunseseră pantalonii tatălui lui Freddy să

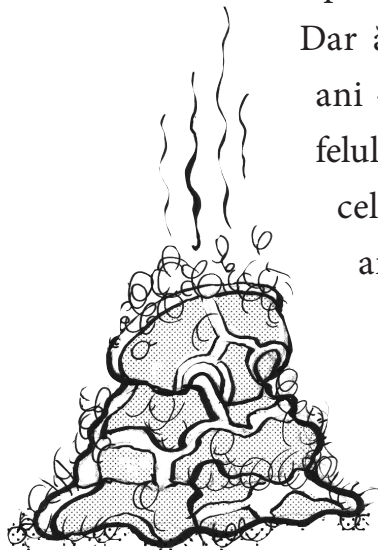
capete o nuanță roz-fosforescentă.

Dar ăștia-s băieții de unsprezece ani – le place să meșterească tot felul de chestii și să-și transforme cel mai bun prieten într-o antenă de satelit.

– Păi, asta înseamnă că nu vom putea urmări meciul...

Sunt atâââât de plictisit.

Ce facem acum? a pufnit Freddy.

- Doar știi ce-am putea face..., a răspuns Sal în șoaptă.

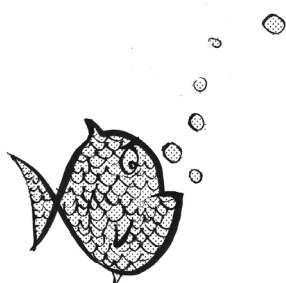
- Nu, i-a retezat-o Freddy. Nici nu te gândi să repeți...

- Crezi că am putea să încercăm din nou să-l facem pe peștișorul din acvariu să vorbească? a întrebat Sal, de parcă nici nu auzise avertismentul prietenului său.

- Nu-mi vine să cred că ai spus-o din nou...
Pentru ultima dată, Sal: peștii nu vorbesc!

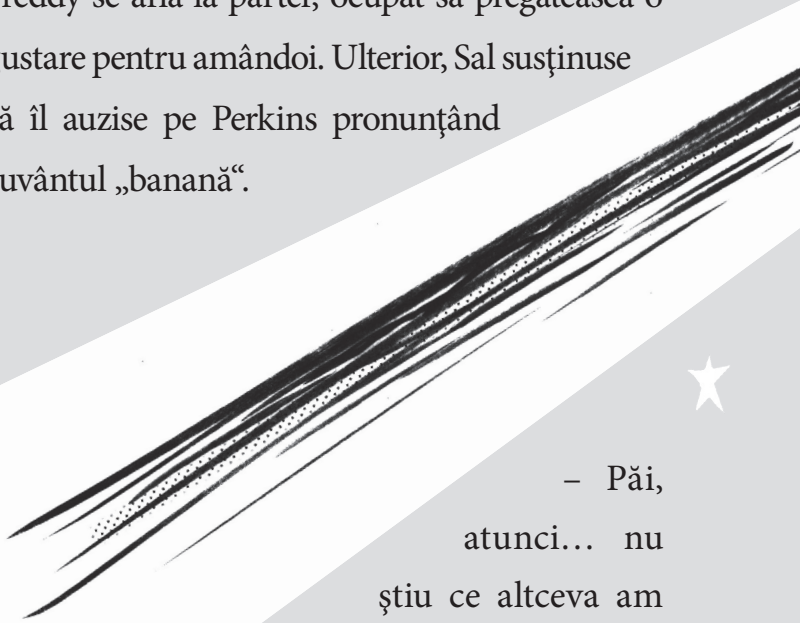
- Tu nu ai fost acolo, așa că nu l-ai auzit!

- NIMENI NU L-A AUZIT!
ESTE. DOAR. UN. PEȘTE!!!

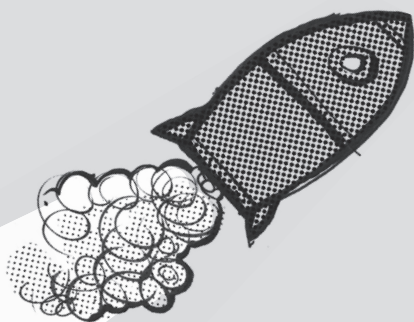
Totul se petrecuse cu doar câteva săptămâni în urmă, într-o altă după-amiază plicticoasă – în ziua în care Sal încercase să hipnotizeze peștișorul lui Freddy, pe nume Perkins, convins fiind că vor reuși să-l facă să vorbească. În momentul acela, Freddy se afla la parter, ocupat să pregătească o gustare pentru amândoi. Ulterior, Sal susținuse că îl auzise pe Perkins pronunțând cuvântul „banană“.

– Păi,
atunci... nu
știu ce altceva am
putea face, a spus Sal
așezându-se la capătul patului
și ațintindu-și privirea în tavan.

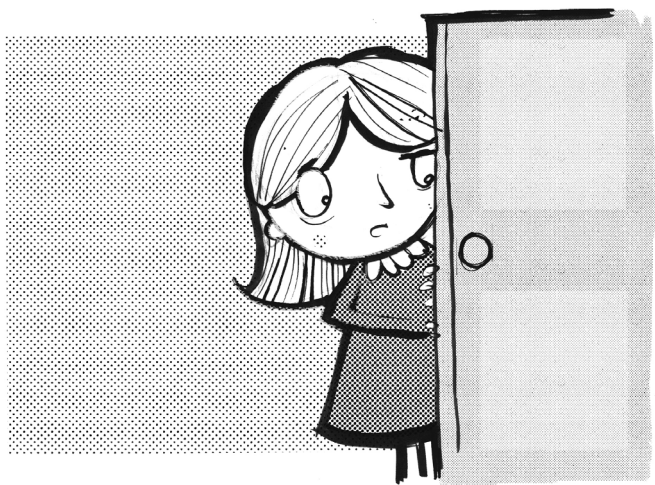

Dormitorul
lui Freddy era o
adevărată peșteră a lui Ali Baba,
fiind plină cu tot felul de dispozitive
și mecanisme, precum și cu postere repre-
zentând planete sau rachete spațiale. Freddy
era un fel de visător. Și el, și Sal fuseseră de
nenumărate ori apostrofați că umblă cu capul
în nori.

„Însă ce e rău în asta?!“, se revoltase Freddy.
„Cel puțin acolo, printre stele, lucrurile sunt
interesante, nu ca aici, pe Pământ.“

Orășelul lor, compus din nenumărate
șiruri de case bej, părea secăt de viață, vlăguit
cu totul.

Chiar în clipa aceea, un cap s-a ițit prin crăpătura ușii. Era mama lui Freddy.

– Am auzit cumva o izbitură? a întrebat ea, uitându-se scrutătoare la cei doi băieți.

– Ăăă... nu, mamă.

– Sunteți siguri? a insistat ea, aruncând o privire către televizorul care când avea semnal, când nu avea.

– Ce coafură drăguță aveți astăzi. E nouă? a întrerupt-o Sal.

– Ce? Oh! Da, Sal. Ce drăguț din partea ta să observi un asemenea amănunt, s-a fâsticit, toată numai un zâmbet, mama lui Freddy.

– S-ar putea să-mi fac și eu una, a comentat Sal, schițând și el un zâmbet.

– Nu sunt prea sigură că niște șuvițe platinat te-ar prinde și pe tine, Sal. Dar îți mulțumesc, oricum. Am venit doar să vă anunț că eu și cu tatăl lui Freddy avem de gând să mergem la magazinul „Totul pentru grădina ta“ și că ne vom întoarce ceva mai târziu. Credeți că vă puteți descurca singuri?

– Da, mamă, a clătinat Freddy din cap.

Mulțumită de răspunsul primit, mama lui Freddy a închis ușa și a început să coboare scările.

– A fost cât pe ce, a oftat Freddy ușurat.

– Vechiul truc „ce coafură drăguță aveți“ nu dă greș niciodată.

– Of, m-am săturat! Locul ăsta este atât de plicticos..., s-a plâns Freddy, privind pe fereastră. Aici nu se întâmplă niciodată vreun lucru palpitant.

– Ai uitat de ziua în care Wolverhampton-ul a fost lovit de furtuna aceea cumplită?

– A, marele crivăț din 1983? Oprește-te. Bona mea vorbea despre el tot timpul. Ai putea să închizi televizorul? Mă cam bârâie la cap.

Sal s-a uitat la televizorul care tocmai pârâia și țiuia.

– Probabil că încă mai prinde semnal de la vecini.

– SALUTĂRI, PĂMÂNTENILOR!

Freddy i-a adresat lui Sal o privire mirată:

– Ce?

– Ce? Am crezut că tu ai spus asta!

– SALUTĂRI, PĂMÂNTENILOR, AM SPUS. VĂ ROG, FIȚI AȘA CUM MĂ AȘTEPT LA VOI. RĂSPUNDEȚI ȘI DAȚI REPLICA ACUM, s-a auzit un răspuns –